

Синиша Ковачевић

*То није Европа за мене**

Моја генерација је одрасла уз пионирске мараме, имали смо и пионирске руководиоце, касније смо мараме скинули а пионирски руководиоци су напредовали у омладинске руководиоце. Одрастали смо, полако, уз америчке филмове, енглеску музику и руску литературу. Формирани смо читајући велике српске песнике, Дучића, Ракића, Шантића али и оне, савремене, наше, тек деценију-две старије од нас, Миљковића, Брану Петровића, Данојлића, Попу, Бећковића... Сви ми, осим омладинских руководилаца. Они су слушали другу музику, читали друге песнике, гледали другачије филмове, бивали пресећени кад Валтер одбрани Сарајево...

Ми смо слушали радио Луксембург и глас Америке, још памтим уњкави глас – Овде глас Америке, говори Грга Златопер... Ми смо данас, којекуда, они више нису црвени, сада су жути или су чланови Војвођанске академије наука... Ми смо волели Европу јер у њој су живели Џегер и Пол Макартни,

Јонеско и Бекет, Фелини и Шаброл, тамо су становали Черчил и Де Гол, Џорџ Бест и Сид Вишиз, тамо је било светла, тамо је био цинс и слобода... Они други, малопре помињани, Европе су се гнушали!

Ми смо је волели јер је тамо увек било воћа, најлон чарапа, сви су возили аутомобиле, никоме нису одузимали куће и земљу, њиховим дедовима нису чупали бркове, нису хапсили песме и песнике, књиге и филмове нису забрањивали, сви су имали посао, својина је била светиња, нису приводили и шамарали због вицева, нису имали фараона коме су једном годишње носили бронзани фалус, који су звали штафета, да му честитају рођендан, нису организовали у престоничном дому омладине, конаке за бронзу у ерекцији, певајући јој и играјући, нису на азијским манифестацијама које су звали слетови и дан младости, клицали непогрешивом и бесмртном вођи. Зато смо ми Европу волели.

* Текст изговорен на седници Главног одбора ДСС-а септембра 2009. године у Лазаревцу.
Наслов редакције.

Узгред, знате ли где су данас организатори штафетних конака и слетова?

Па дабоме, у врху власти.

И данас они воле Европу више од нас!? Готово као што су волели Броза. До избезумљења, до оргазма. Волели смо је и због тога, Европу мислим, што су нам тамо студирали прадедови, што нам је отуда са Давидовићем дошла штампа, са Шлезингером музичко образовање, са Доситејем и Стеријом култура и просвета, са Јованом Ђорђевићем и Јоакимом Вујићем позориште, отуда нам је стигла железница, пошта, савремена медицина, архитектура, врхунско сликарство... Волели смо је, Европу мислим, јер се у њој на телевизији, критиковала сопствена влада, новине су откривале политичке афере а радио није преносио само конгресе и извештаје о водостању...

Драги пријатељи, да би човек био срећан, потребно је да живот проводи са особом коју воли, да ради посао који воли, да је здрав и да је слободан. А ми нисмо били слободни!

Зато смо, када је непогрешиви, плавооки обожавани, изненада и сасвим неочекивано, на њихов ужас и огромну жалост, умро, помислили, ево је.

А слобода је изостала. Због тога смо, и због имитације демократије, која је уследила, почели да се бунимо, да шетамо, да звиждимо, да организујемо митинге. Хтели смо у Европу! Због ње су нас пендречили, поливали воденим топовима, гушили сузавцем, хапсили...

Хтели смо у Европу, међу уљуђене, поштене, праведне и насмејане народе. Хтели смо да живимо као сав нормалан свет. Као Европљани са властитим именом и презименом, са нашим

идентитетом, као своји на своме. Европа нас није хтела такве!

Хтели су нас понижене, избомбардоване, раскомадане и снисходљиве. Хтели су нас под својим условима, без поноса и без Косова. И добили су, и инсталирали су, боље речено, такву власт и такве трабантске партије, власт бескичмењака и климоглаваца, опозицију бескичмењака и климоглаваца, који до бесвести понављају мантру – Европа нема алтернативу. Све има алтернативу, драги пријатељи, алтернатива рату је мир и обратно, да није тако не би било Термопила и Галипоља, Мојковачке битке и Ватерлоа, Косовске битке и Солунског фронта; алтернатива животу је смрт, алтернатива свађи је помирење, алтернатива мржњи је љубав, алтернатива поносу су уњкавост и снисходљивост. Само породица и отаџбина нису алтернативни! И можда ваздух? А бивши пионирски и омладински руководиоци, поносни носиоци штафете, партијских књижица и функција, данашњи министри и опозициони лидери су управо такви. Снисходљиви до гађења и презира.

Увреде из Европе годинама стижу у таласима, увреда за увредом, понижење за понижењем, услов за условом, уцена за уценом... Одговор је пристајање, снисходљивост, климање главом, мешак...

Да је неко водио дневник увреда, имао би неколико хиљада страна. За европског гаулајтера у Србији, одредили су човека који је у Словенији директно одговоран за смрт наше деце, то је само један у низу примера.

Косово и Метохија, које је место рођења свих нас, у личним картама су нам уписани погрешни подаци, Косово

и Метохија где нам је рођена држава и црква, и језик и вера, најлепше песме и најлепше жене, неуки европски хирург одсекао нам је без анестезије и још нас, ликујући, тера да говоримо како нас не боли и како нам је лепо, како смо сада здравији и лепши. То је Европа данас. Безочна, безосећајна, бахата и осiona. И још инсистира да то што називамо сопственом душом, дабоме да мислим о Косову, са осмехом и захвалношћу предамо узурпатору, као да је то заиста његово... Као да смо ми тамо дошли као узурпатори, иза ситних коња и ситне стоке, као да су оне цркве тамо никле саме од себе, као да је Грачаница самоникла као бршљан а Симонида тек зидни тапет, купљен у оближњем Меркатору. Милостиња, зајам, кредит, мољакање је подигнуто на ниво култа а зеленашење и каишарење до апсолута...

Ако Србија може без Косова, може и без мене!

Намећу нам се ствари које код нашег народа изазивају осећај стида и неверице, говори се о реалности која се мора прихватити таква каква је. А шта је то реалност? Ако вам је дете у канцама наркоманије хоћете ли прихватити такву реалност и оставити га милости и немилости улице и наркодилера, полиције и локалних кабадахија или ћете учинити све да га извадите из те каљуге ангажујући рођаке, пријатеље, ватрогасце, војску и председника. Отоманска окупација је такође била реалност. Да су наши преци пристајали на њу као неопозиву константу, и данас би плаћали данак у крви, шетали опанке, трпели агино право прве брачне ноћи и “активно” учествовали у изградњи неколико нових Ђеле кула.

Лобирање појединих министара за улазак у НАТО прелази границе пристојности. У исто време укидају војску, намерно превиђајући да је војска, уз цркву, стуб носач српског идентитета, преко две хиљаде песама постоји у Србији о војсци, војска није само да се брани отаџбина, војска је ољуђење, иницијација, начин да се упознају људи и свет, да се стекну пријатељи, да се усвоје нове вештине и занати, да се научи да се брани светиња кад се оде у резерву. “То што није краљу за војника, нећу мајко да ми буде дика”. Војска је, каже један мој пријатељ из Шумадије, да се буде Србин. Једно питање, драги пријатељи, шта је следеће после Косова? Република Српска? Рашка област? Шта је следеће што ће оваква Европа тражити од нас? Војводина? Промена химне, писма, промена историје, имена, поновно увођење права прве брачне ноћи... Данак у крви нам већ узимају, све што у Србији дипломира, узима се без дилеме. Никаких скрупула ту нема, дај га овамо, млад је, школован, нисмо у њега уложили ни еврић.

Високи европски функционер, Штефан Филе, изјављује пре неки дан, цитирам: “Време је да Европа озбиљно схвати кандидатуру Србије”.

Колико цинизма и сарказма у једној реченици. Па шта то значи!? Ово је досад било неозбиљно, шала, шега, завлачење, превара... Десет година лажи и нитковлука. То није Европа Золе, Игоа, Сартра, Роселинија, Бергмана, Харолда Пинтера и Роналда Харвуда, то није Европа части и алтруизма, хуманизма и индивидуалних слобода, радних и хигијенских навика, синдикалне солидарности, Европа речи и принципа, коју смо волели. Ово је

Европа интереса и само интереса, безочно и по сваку цену, по цену лажи, преваре, уцене, притиска, крађе и отимачине. То је Европа у којој шаргарепе морају бити идентичне, краставци морају бити прави, пречника три сантиметра а дужине девет. Можда су то димензије које њима одговарају, даме и господо, то нису моје мере.

То није Европа за мене!

Говоре да ћемо, уколико не уђемо у Европску унију, по сваку цену, поцркати од глади, да ће се поново орати дрвеним ралом и лечити мокраћом од седам удовица. Као да смо ретардирани народ, неспособан да о себи брине сам, без помоћи добронамерних татора. Удавићемо се у благу и сопственом измету. Најстрашније је то што то говори и српска квазиелита – или, глупаво, заиста верујући у то, или синекурама и синекурчинама натерана да тако говори. Само се ми радујемо јарму и подређености, славодобитно се објављује: још један Меркатор, још једна Идеа, још један Меркур... Па где иде новац из Меркатора? У Лапово или у Љубљану!? Намеће се идиотизам који се зове либерални капитализам у коме је све дозвољено, баш све.

Драги пријатељи, ако смо народ који не може да живи без милостиње, нек нас не буде! Нек нестанемо! Са Европом се може сарађивати и трговати иако немамо чланску карту. Као Норвежани. Као Швајцарци.

Што се мене тиче, мени Европа без Косова и Метохије не треба. А то ће бити коначни услов, живи били па видели. Ако Србија може без Косова, може и без мене. Ако ће то, тој и таквој Србији, уопште бити битно. Живећу у Републици Српској. Ако и ње, поред ових и оваквих на власти буде

било; ако не, онда одох у Аустралију. Тамо бар има Срба и ћирилице.

За крај, дозволите ми једну антиципацију. Мудри, од брига оседели председник, тронут али смирен, одржаће узбудљив говор у коме ће објаснити како је, између Косова и будућности Србије, морао да изабере будућност. Због наше деце, због ... Помало невин и потпуно трудан.

Медији ће то подржати, блогери такође, НВО ће се утркивати у хвалоспевима, затрпаће га телеграми подршке. Тако ће кување жабе бити завршено. Знате онај експеримент са жабом. Обећаће се нова радна места, коридори, фабрике авиона, аутомобила, ски центри, кондоми за вишекратне употребе...

Анестезирана и препарирана нација ће то прогутати. Ја и мени слични нећемо. Ми никада нећемо пристати на распарчавање отаџбине! Ако је то услов да Европа уплови у потпуно благодање без нас, нека уплови.

Госпође и господо, може ли понижен човек бити срећан? Чак иако је сит.

Да ли је за један усправан живот, достојан човека, довољно да је чанче пуно а то што, да бисте из њега јели, морате да клекнете, није битно.

Важно је да се лапће. Све у шеснаест. Важно је само да је чанче пуно.

Драги пријатељи, бечки валцер, тегет одело и љубав према отаџбини никад не излазе из моде. Европа ће увек бити ту где је. Ми такође.

Хоћемо ли бити у Европи или не, не зависи од нас, него од ње. Мени оваква, каква је данас, неће недостајати.